

адвокатського бюро/адвокатського об'єднання у випадку, якщо ордер видається адвокатським бюро/адвокатським об'єднанням.

Положення про ордер на надання правової допомоги та порядок ведення реєстру ордерів, затверджене рішенням Ради адвокатів України від 17 грудня 2012 року № 36 не визначає такого його реквізиту як обсяг повноважень. Одночасно, представляється, що ордер адвоката як документ, що посвідчує повноваження адвоката на надання правової допомоги повинен засвідчувати право на здійснення будь-яких необхідних дій для представництва інтересів клієнта, його захисту і т.д. в силу того, що особа, яка бажає отримати правову допомогу звертається до професійного юриста, який має статус адвоката. І навпаки обмеження повноважень, якщо такі вважає за необхідне зробити клієнт, повинні відображатися в довіреності або в договорі. Крім того, слід підтримати позицію щодо виключення зі ст. 50 КПК України свідоцтва про право на зайняття адвокатською діяльністю як документу, що посвідчує повноваження захисника, оскільки в п.2 зазначено про ордер, договір або доручення органу (установи), уповноваженого законом на надання безоплатної правової допомоги. Рівним чином, вважаємо доцільним виключити з ч.7 ст. 28 ГПК України та ч.4 ст. 42 ЦПК України норму про обов'язковість додання до ордеру витягу з договору, у якому зазначаються повноваження адвоката як представника або обмеження його прав на вчинення окремих процесуальних дій.

Максимів О.Д.

*викладач кафедри кримінально-правових дисциплін та оперативно-розшукової діяльності факультету №3 (м. Івано-Франківськ)
Національної академії внутрішніх справ*

ІНСТИТУТ АДВОКАТУРИ НАБУВАЄ АКТУАЛЬНОСТІ

Кризові процеси, яких зазнала Україна впродовж свого становлення, закономірно призвели до суттєвих негативних змін у структурі та динаміці злочинності. Вирішення цього питання в рамках стабілізації ситуації вимагає ефективної організації державної діяльності у сфері реформування усієї системи судових та правоохоронних органів. Будь-який реформаторський процес повинен проходити дві стадії - це стратегічна та тактична. Саме в межах першої здійснюється формування нормативно-правових актів, що в подальшому становлять основу наступної.

Інтеграція України до Європейського Союзу вимагає дотримання напрацьованих у Європі стандартів у всіх сферах життя суспільства, зокрема і в сфері формування та функціонування інституту адвокатури у зв'язку із чим та для підтримання цього курсу він все більше і більше набирає актуальності в Україні.

Так, Розділ III Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» зокрема стаття 19 визначає види адвокатської діяльності які можна класифікувати на:

- 1) здійснення консультативно-роз'яснювальної роботи;
- 2) допомога у складанні процесуальних документів;
- 3) здійснення судового та інших видів представництва;
- 4) надання правової допомоги під час кримінального провадження та щодо нього.

На підтвердження вагомості діяльності адвоката Основний Закон держави був доповнений статтею 131-2 під назвою «Для надання професійної правничої допомоги в Україні діє адвокатура» на підставі Закону України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» № 1401-VIII від 2 червня 2016 року. Дана стаття врегульовує вирішення питання представництва особи в суді та здійснення захисної функції в межах кримінального провадження щодо здійснення захисту від кримінального обвинувачення шляхом здійснення такої діяльності виключно адвокатом, який в межах кримінального процесуального законодавства є захисником.

Конституція України також встановлює перелік виключень із цього привила, тобто визначає вичерпний перелік випадків коли представництво інтересів може здійснюватись не лише адвокатом. Таких є шість і вони включають:

- представництво щодо трудових спорів;
- представництво спорів пов'язаних із захистом соціальних прав;
- представництва малолітніх;

- представництво неповнолітніх;
- представництво недієздатних осіб (які визнані в законному порядку такими);
- представництво обмежено дієздатних осіб (які визнані в законному порядку такими).

Нагадаємо, що Конституція є основним джерелом усього національного законодавства, а тому ст.131-2 Конституції України повинна бути врахована при внесенні змін до Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» та відповідно до статей Кримінального процесуального Кодексу України.

Інститут адвокатури також набуває актуальності і у зв'язку із внесенням змін до Закону України «Про судоустрій та статус суддів» в редакції від 2.06.2016 року де ст. 38. ч. 1 п. 3 суттєво доповнює якісний склад претендентів на посаду судді Верховного Суду і визначає, що за наявності у особи досвіду професійної діяльності адвоката щодо здійснення представництва в суді та/або захисту від кримінального обвинувачення щонайменше десять років, така особа може бути кандидатом на посаду судді Верховного Суду України. При цьому першочерговими залишаються вимоги, що стосуються відповідності вимогам до кандидатів на посаду судді, за результатами кваліфікаційного оцінювання та підтвердження здатності здійснювати правосуддя у Верховному Суді.

Із наведеного випливає висновок, що у зв'язку із намаганнями реформування судової системи в Україні, як одного із шляхів інтеграції до Європейського Союзу, великої уваги набуває інститут адвокатури. Їх професійна діяльність, їх знання та навички можуть бути враховані, як підґрунтя для подальшого здійснення ними судової влади, що слід визнати позитивним моментом. Хоча це не виключає наявності інших проблем пов'язаних із можливістю обізнаності корупційних схем і подальшого їх використання, що може стати предметом наступних досліджень.

Олашина А.О.

*викладач правознавчих дисциплін відділення правознавчих дисциплін
ДВНЗ «Одеський коледж економіки, права та готельно-ресторанного бізнесу»*

УЧАСТЬ ІНОЗЕМНОГО АДВОКАТА У ГОСПОДАРСЬКОМУ ПРОЦЕСІ

Реформування системи адвокатури, яке відбувається у відповідності із вимогами євроінтеграційних процесів, дає підґрунтя не тільки для суттєвих та кардинальних змін у векторі внутрішнього законодавства, а й створює умови для взаємозв'язку із міжнародним представництвом інтересів громадян та вже установленої, діючої системи національного судочинства.

В п. 1 ст. 1 Господарсько-процесуального кодексу України закріплено, що підприємства, установи, організації, інші юридичні особи (у тому числі іноземні), громадяни, які здійснюють підприємницьку діяльність без створення юридичної особи і в установленому порядку набули статусу суб'єкта підприємницької діяльності (далі - підприємства та організації), мають право звертатися до господарського суду згідно з встановленою підвідомчістю господарських справ за захистом своїх порушених або оспорюваних прав і охоронюваних законом інтересів, а також для вжиття передбачених цим Кодексом заходів, спрямованих на запобігання правопорушенням. Особливістю регулювання господарського процесу є те, що представляти інтереси іноземного суб'єкта господарювання, який виступає учасником господарського процесу, може іноземний адвокат, який наділений цим статусом, виходячи із усіх юридичних вимог, які повинні бути у такої особи. Закон України "Про адвокатуру та адвокатську діяльність" надає можливість представляти інтереси іноземних суб'єктів господарювання в українському господарському процесі адвокатам іноземної держави, правовий статус яких має свої особливості.

Залучення до участі у процесі іноземного адвоката з одного боку створює умови задля найбільш функціонального та відповідного вимогам сучасного законодавства втілення на практиці участі іноземного суб'єкта господарювання. Надається змога такій особі самотійно, на свій власний розсуд обрати представника її юридичних інтересів, виходячи із критерію побажання такого учасника та беручи до уваги обізнання іноземного адвоката в площині